

TURCZI ISTVÁN

Így jár minden próféta

Kondor angyal

Az idő mélyén van egy hosszú folyosó,
talán tényleg létezik, ki a megmondhatója,
ingatag falára festékszóróval ez van írva:
Minden megvolt, mielőtt meglelt volna.

Álomi karcolat ez; kínokban jártas
férfiaknak, rekviemíróknak csábító lelet
egy korról, mely (ideg és elme, pengeél)
emléktelenebb már nem is lehet.

Aki hátranéz, elfárad. Ha tapsolnak
és benyálaznak, jár a túlvilági rendjel.
A múlandó lepkesúly képlete helyett
sötét magasság felé rugaszkodni, Mester.

Elő az állványt, feszüljön vitorla-vászon!
Meztelen modellünk szép mint egy átok.
Pár ecsetvonás és foltos lepedőben
eltűnik a színről, mielőtt felfalátok.

Így jár minden próféta? Ha csak kerékbe
töretik, hagyján, nem ugat többé holdat,
ám ha követői lesznek s kánonba' zengik
újra-jöttét, gyorsan fogy a melankólia-oldat.

Leköt a létezés

Kormos István sakktablája

A Szecska zuzogó, szagos vizében ülnénk.
Felhőfalkában, hol a víz köpenye gőz.
Sós veríték és vállcsontok ropogása,
sakktablánkra szítálva hull az ősz.

Mindenki, aki tudja, mormolja saját
történetét: dúl a szertartásos merítkezés.
Táskás szemedben *vízgyöngyös liliomszál*
sétáját látom. Közben rosálsz; leköt a létezés.

Akkor mesélni kezdesz; lesz benne nevetős,
búsulós, büvölös és persze lesz benne nyers.
Bár perccenét időt sem őriz a szó, kezdenél
mesélni, mert egy élethez túl rövid a vers.

Mintha szél szórná szét a beszélő arcokat,
a délután egyetlen nagy gomolygó massa lesz.
A gutaütéses óriáskerék helyén már nap dereng,
s a *denevérszavak* közt új barátokra lelsz.

A Szecska gőzölgő vizében békülnénk így
a korral, kihoppázva múltjelenből, veled,
s én észre sem venném, hogy te adtál mattot,
nem a fürdőköpenyben medvéskedő képzelet.

Akrosztikon

„Minden halál hősi halál.”

Rákos Sándor

*Kezdődik újra, ami be sem fejeződött.
Pereg tovább, nincs még semmi veszve.
Meggkérdézné a szótlán eget, „mivégre?”,
csak messze van, nagyon messze ----*

A válasz: földbe süllyedt szobrok,
s egy elporló kőarc, mit a szél kiás;
az idő fedezékében lassan morzsolódó,
égre rajzolódó homokkő-hallgatás.

*Mit véthetett ő korábban, hogy ide
számúzték az eposztalanított csendbe?
Milyen halhatatlanságot kap, akinek
nincs ki keserves dicsőségét zengje?*

Tagok nélküli mozdulatsor itt minden
napszak. Fények vakító örvénye várja.
*Nem szenved, nem tud az időről, fülében
egy végtelen lüktetés kádenciája.*

Áldozati táblával jelölve temetik
vissza vagy kiállításra kerül: ő dönt.
Az árnyék résein áttörő ragyogásban
kezdődik újra, ami be sem fejeződött.